

Γιώργος Σ. Κόκκινος

Κύκλος τραγουδιών 'Παράθεση'

*Παράθεση
Η μαχαιριά
Γίναν μαχαίρια τα φιλιά
Στην παλιά μας γειτονιά
Απίστευτα τρελός
Προσευχή
Η αγάπη πονάει
Μια μπουκουνίτσα συγχορδία
Μόρισε θάνατος στην αγκαλιά μου
Μι' αγάπη απ' τα παλιά
Μ' ακούς;
Απ' τα παραμύθια
Χρυσό καράβι
Στάξε μολόβι
Κρίνο της σιωπής
Παιχνίδια που σκοτώνουν
Επιστροφή*

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος

Αθήνα, Ιούλιος 2020

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Παράθεση

Σχεδιάζα στα χέρια μου καράβια
πανιά, κουπιά κι αστέρια
που έβρισκα στα μάτια σου

φυσάει ο καιρός και ειν' ωραία
απόψε ταξιδεύω με τα χάρδια σου

τα κόκκινα στολίδια κρεμασμένα
φανάρια και λαμπιόνια σ' αρμενίζουνε
φωτάκια τ' ουρανού παραδεισένια
πιο κόκκινα απ' του ήλιου δειλινό

αστράφτουν τα λιμάνια από έρωτα
αγάπης ήχους, χρώμα ευτυχίας
ο άνεμος τα βήματα ν' αγκάλιαζε
κι ο αγέρας να θολώνει το μυαλό

σχεδιάζα φιλιά στα δυο μου χέρια
τα έστελνα στο δρόμο που περλάταγες
γυρίζανε πουλιά στεφανωμένα
με μάθαιναν τον τρόπο ν' αγαπώ

κι εγώ τι άλλο να 'θελα από σένα;
να πέφτω χαμηλά, να προσκονώ

ν' αγγίζω κάθε φλέβα του κορμιού σου
να σκίζω με τα χάρδια τις φοβίες σου
ιπλότης, αδερφός και ερωμένος
φεγγάρι λαμπερό στις ιστορίες σου

κορφή σε ένα δέντρο Χριστουγέννων
στολίδι στα κλαδιά της ορτανσίας σου
πετράδι στα μαλλιά σου τυλιγμένο
ο μίσχος του πι' ωραίου λουλουδιού

και μέτραγα τα βήματα που άφηνες
στα δάκτυλα ζωγράφιζα καράβια
σχεδιάζα στα χέρια μου τα όνειρα
με μάθαιναν τον τρόπο ν' αγαπώ.

Πρώτη δημοσίευση: [03/12/2006](#)

Η μαχαιριά

Βρήκα έναν άνθρωπο να κλαίει
στήριζε στο πόδι τον αγκώνα
έφυγε απ' την Άνοιξη το χρώμα
κι ήρθε ένας Χειμώνας πιο βαρύς

μαύρα τα ματάκια του απ' το κλάμα
κάτι του αμαυρώνει την ψυχή
να 'ναι μια γυναίκα η αιτία
ή να 'χει λιώσει τώρα το κερί;

κοίταγε στο έδαφος χαμένος
πέρα ακουγόταν μουσική
ένα ακορντεόν μες τη βροχή
έπαιζε θλιμμένη μελωδία

δίπλα σ' ένα μπαρ οι ναυτικοί
πίνανε τα ναύλα τους σε μπύρες
κι έλιωναν τον άνθρωπο οι καημοί
σαν ανθρωποφάγοι καρχαρίες

ζάρωσε το πρόσωπο από θλίψη
τρέχανε τα χρόνια σαν πουλιά
δίπλα του περνούσαν φορτηγά
γιομάτες οι καρότσες από μίση

φίλοι τον προδώσανε κι αδέρφια
το γλυκό κορίτσι που αγαπά
μέσα στην καρδιά μια μαχαιριά
στράφηκε το χέρι του να ρίξει.

Πρώτη δημοσίευση: [02/03/2009](#)

Γίναν μαχαίρια τα φιλιά

Έτσι μας τα 'φερε ο καιρός, μικρή να ζούμε χώρια
τώρα τα χείλη μας φιλούν, λύπη και στεναχώρια
ποιός ξέρει αύριο που θα είμαστε, αν θα ζούμε
κι αν θα τα φέρει η ζωή πάλι ν' ανταμωθούμε

γιατί όσο τρέχει ο ποταμός, ξοπίσω δε γυρνάει
γίναμε δίνη σ' ένα ρεύμα που στο γκρεμό μας πάει
κι αν θα παλέψουμε στερνά για να σωθούμε
από τα λόγια της αλήθειας, το ξέρω θα πνιγούμε

γι' αυτό παράτα τα παιχνίδια, ας μείνουμε δυο φίλοι
όταν τα μάτια σου δακρύζουν, να φέρνω ένα μαντήλι
κι όταν τα χείλη σου γελάνε, ν' ανοίγει η αγκαλιά σου
κι όλο τον κόσμο να χωρά στα χέρια τα δικά σου

εγώ που τρόμαξα λοιπόν, το μαύρο ν' αντικρίσω
τώρα βαδίζω, προχωρώ, ανάμεσα στο γκρίζο
κι απ' την ψυχή εν' αεράκι, σιγά μου τραγουδάει
πόσο μπορεί η καρδιά μου έτσι να σ' αγαπάει

τόσο που μ' έζωσαν του κόσμου όλου οι λίκρες
και στου τσιγάρου τον καπνό, με ήπιανε οι νύχτες
γίναν μαχαίρια τα φιλιά κι οι αγκαλιές μας χτένια
στάχτη τα όνειρα με μιας, που σου 'χα φυλαγμένα

γι' αυτό παράτα τα παιχνίδια, ας μείνουμε δυο φίλοι
όταν τα μάτια σου δακρύζουν, να φέρνω ένα μαντήλι
κι όταν τα χείλη σου γελάνε, ν' ανοίγει η αγκαλιά σου
κι όλο τον κόσμο να χωρά στα χέρια τα δικά σου.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [01/09/2007](#)

Στην παλιά μας γειτονιά

Στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι

κι έτσι άρχισε να τρέχει ο καιρός, σαν ακροβάτης
ένας γνώριμος σακάτης, που τον έλουσε το φως
κι από 'κει που 'ταν τυφλός γεννημένος απ' τη στάχτη
μ' ένα σάλτο πάλι χόρεψε, στου πάθους το χορό

νέα μέρα έτσι αρχίζει, τα παλιά παραμερίζει
κι ό,τι άφησαν, στης μνήμης τα ντουλάπια, οι ενοχές

έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό μας μπαλκονάκι
και φουσάνε με μανία, της αγάπης οι πνοές

φου και φου, παλιά ιστορία, πώς την έλεγαν; Μαρία
Παναγιώτα, Δεσποινάκι, Γιώτα, Μαίρη ή Μαράκι;
έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό παραθυράκι
και ξεχνούνται απ' τη σκόνη, αχ του έρωτα οι φωνές

στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι.

Πρώτη δημοσίευση: [16/06/2008](#)

Απίστευτα τρελός

Τί θες απ' τη ζωή μου τώρα, πες;
υπήρξαμε σου λέω εραστής
- υπήρξαμε -
τα όνειρα τ' αφήσαμε στο χθες
μαζί τις αναμνήσεις πνίξαμε

τα χείλη απ' τα φιλιά, να! στεγνώσανε
υπήρξανε στιγμές που μας πληγώσανε
- υπήρξανε -
μα χτίσαμε επάνω στις πληγές
μι' αγάπη που μονάχη αφήσαμε

κι αυτά που λέω μην τ' αρνιέσαι
νομίζεις πως για έξοπνη περνιέσαι;
κι αν είμαι ένας απίστευτα τρελός
η τρέλα μου, αγαπάει ό,τι αγγίζεις
- νομίζεις -

τί θες απ' τ' όνειρό μου τώρα, πες;
οι νύχτες εφιάλτες με τυλίγουνε
- οι νύχτες -
σε είχα όσο κρατάει ένας καφές
τσιγάρο που οι στάχτες με πνίγουνε

κι αυτά που λέω μην τ' αρνιέσαι
νομίζεις πως για έξοπνη περνιέσαι;
κι αν είμαι ένας απίστευτα τρελός
η τρέλα μου, αγαπάει ό,τι αγγίζεις
- νομίζεις -

Πρώτη δημοσίευση: [11/02/2008](#)

Προσευχή

Όπως πέραγε ένα τρένο πλάι ξυστά απ' την πληγή μου
κάπου έπεσε ένα αστέρι και μου πήρε τη ζωή
κι ένα όνειρο που κάρφωσα στο βάθος, την ψυχή μου
στ' ασπρισμένο μου μπαλκόνι να το έχω προσευχή

προσκυνάω σταυρωτά τα φιλιά που με κεράσαν
τους καημούς κι όλες τις πίκρες τα 'χω βάλει στη σειρά
έχω όπλο το κουράγιο, τους εχθρούς να πολεμήσουν
που με λόγια μ' απολήραν. Θε μου πόση ειν' η χαρά

δε μου έμεινε η φωνή να μιλήσω μ' ένα γράμμα
να φωνάξω "σ' αγαπάω" ή να βρίσω ό,τι φθονώ
στ' ασημένια βλέφαρά μου φυλαχτό να σε φυλάω
σα σκοπός σ' ένα καμiónι που του έβαλε φωτιά

είμαι φταίχτης, είμαι φεύκτης, ειμ' απάνθρωπος που κλαίω
λίγο άνθρωπος να ήμουν, θα σε είχα στη γωνιά
με μαστίγιο το κορμί σου κάθε ώρα να χτυπάω
και με λόγια που τσακίζουν των χειλιών σου τα οστά

Θε μου πόσο το 'χα σφίξει μες τα χέρια μου σα σφαίρα
σα μια Γη που 'χα τυλίξει τ' οξογόνο γι' αγκαλιά
και στα μάτια τη φιλούσα. Ξημερώνει. Καλημέρα !
Θε μου πόσο είχα λατρέψει έναν κόσμο στα κρυφά

τώρα μένει να θυμίζει ένα σύννεφο τη μέρα
κι εν' αστέρι μες τη νύχτα να μου δείχνει που πατά
σ' ένα υπόγειο κρυμμένος μη γνωρίζοντας ποια χέρια
του κορμιού την περηφάνια, ποιός τη χαιρείται ξανά;

όπως πέραγα ένα τρένο πλάι ξυστά απ' την πληγή μου
κάπου έπεσε ένα αστέρι και μου πήρε τη ζωή
κι ένα όνειρο που κάρφωσα στο βάθος, την ψυχή μου
στ' ασπρισμένο μου μπαλκόνι να το έχω προσευχή.

Πρώτη δημοσίευση: [13/06/2008](#)

Η Αγάπη πονάει

Κι αν το δάκρυ βουρκώνει τα μάτια σου
- η αγάπη πονάει -
άκου λίγο η καρδιά τι ζητάει
“ σ' αγαπώ, να προσέχεις”

τι κι αν φταίξαν οι γύρω σου που σε είχαν για φίλη
τι κι αν λόγια σου είπαν με φαρμάκι στα χείλη
κάνε αυτό που η ψυχή σου φωνάζει
που τις νύχτες κρυφά, το ζητάει κι αλλάζει

μι' αγκαλιά, ένα χάδι κι ό,τι σου 'λειπε τόσο
τρέχα, βρες ό,τι αγγίζει τις σκέψεις σου
πριν σε λιώσει η κακία του κόσμου
“ σ' αγαπώ, να προσέχεις”

τρέχα τώρα κι ανέβα στη στέγη
μη σε νοιάζει ο κόσμος κι αν νύχτωσε
κάποιος δίπλα σου υπάρχει, δυνατά να φωνάζει
μ' όση δύναμη του 'μεινε ό,τι η αγάπη προστάζει
“ σ' αγαπώ να προσέχεις”

είναι η γη ένα βήμα που απάνω της τρέχεις
μ' ένα σάλτο μπορείς να σκοτώσεις τις σκέψεις
τις κακές που σε φέρανε, που σε πήραν και πάνε
πιο ψηλά κι απ' τα μάτια σου, τη ζωή σου ζητάνε

ένα γέλιο, ένα κλάμα, έτσι ειν' η αγάπη
μια λιακάδα πρωί, καταιγίδα το βράδυ
τροφερή αγκαλιά, μια φωνή στο σκοτάδι
“ σ' αγαπώ, να προσέχεις”
- η αγάπη πονάει -

Πρώτη δημοσίευση: [08/04/2008](#) (με πρώτο τίτλο το 'Σ' αγαπώ, να προσέχεις')

Μια μπουκουνίτσα συγχορδία

Σου ετοιμάζω ένα τραγούδι όμοιο μ' αγάπης συλλαβή
μια μπουκουνίτσα συγχορδία για δυο φωνές κι ένα βιολί
κι εμείς παιδεύουμε τις λέξεις, ρίχνουμε αλάτι στις πληγές
εμείς κρατιόμαστε από λόγια, πύρινες γλώσσες και φωτιές

τη μια νερό, την άλλη ξύδι, ρίχνουμε αλάτι στις πληγές
με την τσουγκράνα αναμνήσεις ξόνουμε, τόσες ενοχές
χτίζουμε κάστρα μ' ανεμώνες, με τριαντάφυλλα φωνές
και το αγέρι απ' τις κραυγές μας ρίχνει τα κάστρα τις νυχτιές

σου ετοιμάζω ένα τραγούδι που η μελωδία του έχει βγει
γυρνώ σαν πότης μες τη νύχτα κι αυτοσχεδιάζω μια στροφή
κι αν έχω φταίξει να μιλάω, τώρα σου σπέρνω τη σιωπή
μια μπουκουνίτσα συγχορδία κι ένα ρεφρέν από φιλί

κινώ λοιπόν εγώ το νήμα, ίσα να βρούμε την αρχή
κι αν προδοθήκαν τα όνειρά σου πάρε μολύβι και χαρτί
σύρε και βρες λοιπόν το νήμα, σύρε και πιάσε την κλωστή
ο κόσμος όλος ήρθε τούμπα και δια ασήμαντο αφορμή

σου ετοιμάζω ένα τραγούδι που η μελωδία του έχει βγει
γυρνώ σαν πότης μες τη νύχτα κι αυτοσχεδιάζω μια στροφή
κι αν έχω φταίξει να μιλάω, τώρα σου σπέρνω τη σιωπή
μια μπουκουνίτσα συγχορδία κι ένα ρεφρέν από φιλί.

Πρώτη δημοσίευση: [29/05/2011](#)

Μόρισε θάνατος στην Αγκαλιά μου

Κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει
αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο
έγραφε Εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία

Σπλάσαν μανούλα μου, κόμπες οι αγάπες
και τα κομμάτια πρέπει να βρούμε
χτύπησε ο χάρος την πόρτα να βγούμε
μα τον τρομάξαμε με μια ματιά

τον ερχομό του λοιπόν, περιμέναμε
του πελαργού να μας φέρει αγάπη
κάπου την είχαμε κάπου την χάσαμε
ή την ξεχάσαμε μες το ντουλάπι;

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
μ' όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε
πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη

αντίο ζωή, μα δεν αρκεί για συναισθήματα;
πάθος, φιλή, μια ροζ καρδιά, αντίο Υεμένη
αυτή στα μάτια μου ζωγράφισε πορεία
γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία

κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταιξαμε;
μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες
μια χαρακιά πάνω στον δείχτη είναι η πένα μας
γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
μ' όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε
πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη.

Ημερομηνία συγγραφής 22/02/2009, περιλήφθηκε στην εμφανιζόμενη έκδοση στο
θεατρικό κείμενο του βιβλίου Πρότερον Θνητοί

Μι' αγάπη απ' τα παλιά

Ανάθεμα κι αν ήξερα τι έχεις επιλέξει
που βρίσκεσαι, που πιάνεσαι, με τι μεθάς καημό
ποιος άνεμος τα μάτια σου γι' απόψε να τα βρέχει
που χάνεσαι, τι αισθάνεσαι, πως πνίγεις το λυγμό;

θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει
ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει
ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη
και χάδι-χάδι σβήνει μια αγάπη στον καιρό

καιρός βαρύς, απόβραδο, πεθόμησα τα χείλη
η ζέστη μ' έχει κάνει να ζητώ λίγη δροσιά
δροσιά μόνο τα χείλη σου με κέρασαν Απρίλη
και φες κατακαλόκαιρο με λούσαν με θυμό

βαθός λυγμός ακούγεται, πολλά φεγγάρια πέφτουν
οι μέρες εναλλάσσονται με γκριζες συννεφιές
τα μάτια σου ζωγράφισα μια νύχτα με μολόβι
και να που πυροβόλησαν με σφαίρα τις καρδιές

μα τώρα πάει, πέθανε, δε μένει εδώ αγάπη
και δες, τα τριαντάφυλλα μαράθηκαν κι αυτά
αν κάποτε με μέθαγαν δροσοσταλιά και δάκρυ
τα σύννεφα μας κρύψανε και φάχνω στα τυφλά

θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει
ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει
ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη
και χάδι-χάδι χάνεται μι' αγάπη απ' τα παλιά.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [17/07/2008](#)

Μ' ακούς;

Μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο όμορφος θεούλης
αυτός ο ομορφούλης ντε, με τη φαρέτρα του
που ρίχνει τα βελάκια του σ' ανύποπτες στιγμές
στην κάθε μια καρδιά της οικουμένης

συνέβη το μοιραίο, μόλις άγγιξα τα χέρια σου
μιαν ώρα που δειλά τα χείλη σμίξαν
θυμάμαι ήταν καλοκαίρι. Ναι! Ιούνιος, απόγευμα
και πίναμε στο λιόγερμα φιλιά. Αχ! με τρελαίνεις

τα λόγια μου απ' το τρακ, πως τρεμοπαίζανε στα χείλη
μα μες στην αγκαλιά σου όλα μου πέρασαν
να ξέρεις, είσαι φάρμακο που και νεκρό ανασταίνεις
θυμάσαι πως τα λόγια μου ξεκίνησαν; "Με θέλεις;"

κι εσύ αστέρι μου όμορφο, πνοή απ' την πνοή μου
αμέσως αποκρίθηκες με μια γλυκιά αγκαλιά σου
τα χέρια μας, λες χόρευαν, σκοπούς Ιταλικούς
και κόλλησε το πρόσωπο, στο πρόσωπο! Μ' ακούς;

μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο άπαιχτος θεούλης
που κάνει όλα τα πλάσματα να νοιάζονται για κάποιον
αυτός που μου σημάδεψε για πάντα την καρδιά σου
γι' αυτό και η μισή είναι δικιά σου... μ' ακούς;

Πρώτη δημοσίευση: [14/02/2008](#)

Απ' τα παραμύθια

Αγόρασα δυο μπότες πέτσινες και μια ζωστήρα
με ξέρουν όλοι, γάτο μόρτη, στο χωριό
από την Πόλη έρχομαι και στην κορφή μια τρίχα
που οι μάγισσες με στόλισαν για να 'χω φυλαχτό

ταξίδι κίνησα νωρίς να σε γνωρίσω
γλυκιά μου εσύ μαυρομαλλούσα Ραπουνζέλ
την πόρτα άνοιξε ευθύς να σε βουτήξω
οι δυο μας μέσα σε μια κρεμ-καραμελέ

θα χτίσω το σπιτάκι μας με ζάχαρη, κανέλα
τριγύρω παντεσπάνι, το ταβάνι σαντιγί
οι τοίχοι σοκολάτα και οι πόρτες καραμέλα
η γεύση πιο γλυκιά απ' το δικό σου το φιλί

θα πίνω απ' το γοβάκι σου χυμούς εξωτικούς
θ' απλώνω αντί για κρέμα στις λατούσες σου το ψέμα
στο πρώτο βήμα με το φως της χαραυγής
να λιώνει ό,τι μας σκότωσε νωρίς. Μ' ακούς;

πριγκίπισσα απ' τις στάχτες της καρδιάς πάρε μια πέτρα
τη νύχτα προσευχήσου, φύτεψέ την μες τη Γη
κι ευθύς όλα τ' αστέρια ένα-ένα μέτρησέ τα
ποιος άλλος σε ζωγράφισε σε θρόνο βυσσινί;

αγόρασα δυο μπότες πέτσινες και μια ζωστήρα
με ξέρονν όλοι, γάτο μόρτη, στο χωριό
από την Πόλη έρχομαι και στην κορφή η γλόκα
που οι μάγισσες μου χάρισαν γλοκά να σε φιλώ.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [05/03/2008](#)

Χρυσό καράβι

Χρυσό καράβι φιλντισένιο, ξεκινάει
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;
κρύβει στα σπλάχνα μια ψυχή που ξεψυχάει
θεριεύει ο άνεμος, του σκίζει τα πανιά

από μετάξι τα' χουν ράψει, οι μαστόροι
στου Αλοπερίτη μπρος το φως, οι ναυτικοί
φουρτούνα κάμανε του κόσμου οι διαβόλοι
κι αντί γι' Ασία, άλλαξε ρότα γι' Αμερική

χρυσό σκαρί από ρουμπίνια και διαμάντια
τα 'χαν ψαρέψει στου Αιγαίου τ' ανοιχτά
το θησαυρό του μεταφέρει στα σκοτάδια
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

τα δουλεμένα όλοι οι ναύτες έχουν πάρει
σε είδη μοίρασαν τις πόρνες περιωπής
κάμαν παιδιά, τα παρατήσαν στο λιμάνι
και στο καρνάγιο του ονείρου θα τα βρεις

ακολουθώ της ερημιάς του την πορεία
τη διαδρομή που 'χει χαράξει στο βορρά

ακροβατώ στη μεθυσμένη του ευτυχία
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

χωρίς μια άγκυρα, σκαρί μου πλουτισμένο
θε να σε κλέψει τ' ουρανού ο Αυγερινός;
στον φεγγαριού τη διαδρομή, σαλπαιρισμένο
κι εγώ ακροβάτης να ζαλιζομαι στο φως.

Πρώτη δημοσίευση: [28/02/2006](#)

Στάξε μολόβι

Στάξε μολόβι, απόψε στάξε στο χαρτί μου
λέξεις να φτιάξει, της ψυχής η προσευχή
λέξεις, εικόνες, σκόρπιοι Χειμώνες η αφορμή
για Καλοκαίρια που μεθούν απ' τη ζωή μου

παντού τα χρώματα χυμένα ένα-γύρο
σ' ένα μικρό, της ερημιάς το σκαλοπάτι
μόνοι βαδίζουν της φυλής μας οι Ινδιάνοι
άποικοι ξένοι που προσήλθαν στη γιορτή

στάξε φωνή, στάξε ένα σύμφωνο μ' ορμή
oooooooooooo
βάλε το δάχτυλο στο στόμα και τη μύτη
και μια μπαλίτσα από χιόνι, θα γενεί

βάλε το δάχτυλο πιο κάτω από το μάτι
για να γεμίσει η παλάμη σου, στοργή
να σε χαϊδεύει, όπως κυλάει το 'να δάκρυ
κι από το τζάμι των φακών σου, ν' απλωθεί
μες το κρανίο να σε σκίζει σαν αγκάθι
έτσι 'ναι μάτια μου της μνήμης η πληγή

για την ψυχή, δεν έχω λόγο να μιλήσω
μα το τραγούδι θα γυρίσει στην αρχή
ένα και δυο, τα όνειρά μου θα διαλύσω
για να τα κλείσω σ' ένα μπολ, σε φυλακή

χλωμούς παπάδες, θα 'χω έξω να ευλογάνε
και με τα γένια τους ν' αγιάζουν το κρασί

φωτιά θα ρίξω στο ποτήρι, να μεθάνε
με δεσμοφύλακα τον Τζακ, τον διαιτητή

φρρρρρρρρρρρρ

έτσι 'ναι μάτια μου οι καημοί, σε μαρτυράνε
και το χαμόγελο πεθαίνει σα σκυλί
με ένα βόλι, στο κεφάλι το χτοπάνε
τρυπλά τα δόντια και του φτάνει στην ψυχή

εκεί κοιμάται των αϊτών η περηφάνια
φωλιάζει μέσα στον ανθό των μπουμπουκιών
χλωμιάζει όπως τα σβησμένα πυροφάνια
των παιδικότατων ονείρων των νεκρών

στάξε μολύβι, απόψε στάξε στο χαρτί μου
λέξεις να φτιάξει, της ψυχής η προσευχή
βουβές εικόνες και της Άνοιξης η ορμή
να παρασέρνει το κορμί και τη ζωή μου.

Πρώτη δημοσίευση: [10/05/2007](#)

Κρίνο της σιωπής

Το μόνο που ζητώ για να μου πεις
αν μένεις έτσι αμόλυντη όπως σ' έμαθα
αγνή, σαν ένα κρίνο της σιωπής
που εφύτρωσε στο χώμα του για μένα

θυμάσαι πως μεγάλωνες στα χέρια μου;
τριαντάφυλλο που χάιδεα στα φύλλα
που φίλαγα τα μάτια του και πέθαινα
σε χίλια σ' αγαπώ του, ονειρεμένα

ετούτη την αγάπη να 'χω πλάι μου
και τίποτα στον κόσμο, απ' τ' άγγιγμά της
οι νύχτες με το σώμα της στα χέρια μου
τρελαίνοντας τα γόνιμα όνειρά της

αλίμονο κι αν άλλαξες στο ελάχιστο
με διάλεξες, σε διάλεξε το εγώ μου

ποτέ μου δε θα ξόδευα τη χάρη μου
ποτέ και τον αμόλυντο εαυτό μου

το μόνο που ζητώ για να μου πεις
κι ας είναι μια κουβέντα τελευταία
γεννιόμαστε απ' τον έρωτα εμείς
ή σβήνουμε, αστέρια από τη μέρα;

Πρώτη δημοσίευση: [17/04/2008](#)

Παιχνίδια που σκοτώνουν

Παιχνίδια παίζουν όλοι με τα όπλα
σκοτώνοντας, τον ψεύτικο οχτρό
τον έρωτα, δε σκιάχτηκε κι η ώρα
και πώς ν' απαλλαγούμε απ' τον ζυγό;

προσβάλει, κάθε κότταρο της πλάσης
το αίμα μπασταρδεύει με πιστό
μου πλήγωσε τα άνθη μιας αγάπης
μαράζωσε η καρδιά, χωρίς σκοπό

θα ζούσε, αν την άφηνα να ζήσει
θα μάθαινε, τον κόσμο ν' αγαπά
καρδιά μου, είχες λάβει μιαν ευθύνη
κι απέθανες, σα ρόδο στα κλαδιά

σε πότισα, σ' ανάθρεψα μικρό μου
στα χέρια σε κρατούσα φυλαχτό μου
μα χάθηκες, μια νύχτα με φεγγάρι
της μάνας σου το πι' όμορφο καμάρι

σκουλήκι μου, ροϊδόμοιρο σκουλήκι
σε λιώσαν, των αετών οι μπολσεβίκοι
καλύψανε στις σόλες τους δυο τρύπες
και παίζουν με του κόσμου μας τις τύχες.

Πρώτη δημοσίευση: [25/07/2006](#)

Επιστροφή

Φλερτάρω απόψε με τις γκριζες πολιτείες
που 'χα μπαρκάρει για ένα διάστημα μεγάλο
μ' ένα καράβι δανεισμένο και πανιά σχισμένα
κομματιασμένα τα όνειρά μου φέρνω πίσω

ήλιο δε βρήκα, φεγγάρι έχασα, γη δεν αγγίζω
στεριά την έφαξα, τ' αστέρια μέτρησα και το σφυρίζω
τραγουδι έγραψα, φωνή δεν έσταξα, λέξη που κλαίει
μήτε μια σκέψη μου, μήτε μια πρόταση που σιγοκαίει

να ρέει ποτάμι το νερό στα μάτια κι από τα χείλη
ούτε φιλή να έχω αφήσει, ούτε μια νότα ξέμπαρκτη
σ' ένα νανάγιο που με τράβηξε ο βυθός τη νύχτα
κι έμεινα εκεί τριάντα χρόνια, να κάνω ανάσπρωση

και τα πλακόστρωτα πλημμυρισμένα στις συνοικίες
ρόδα κι αρώματα, παραθυρόφυλλα και μελωδίες
χιλιάδες χρώματα ντόνει ο έρωτας τα ζώα της πλάσης
ροζ τα κοκλάμινα, μοβ τα γεράνια και σιελ της θαλάσσης

μια Αφροδίτη να γελά από γνωστή κακία και δόλο
τόσες κραυγές πάνω στα στήθη της, με μαρκαδόρο
μήτε του έρωτα ένας ψίθυρος, ν' ανθεί λουλούδι
νιότη που χάθηκες σπείρε με στίχους, ένα τραγούδι

τοίχοι που γκρέμισαν, θύμησες πέρασαν και νοσταλγίες
γίναν πολύβουες των προαστίων, οι νέες πλατείες
πλάι στον υπόκοσμο κάνει παρέα η ζήλια κι η έχθρα
κι από τα κόκκινα ρόδα που σβήσαν τον έρωτα μέτρα

μια Αφροδίτη να γελά από γνωστή κακία και δόλο
τόσες κραυγές πάνω στα στήθη της, με μαρκαδόρο
μήτε του έρωτα ένας ψίθυρος, ν' ανθεί λουλούδι
νιότη που χάθηκες σπείρε με στίχους, ένα τραγούδι.

Πρώτη δημοσίευση: [07/02/2007](#)

Βιογραφικό σημείωμα του Γιώργου Σ. Κόκκινου από το [Βιβλιονet](#)

Ο Γιώργος Κόκκινος ξεκίνησε τη συγγραφική του δραστηριότητα το 2004 κι έκτοτε συνεχίζει να γράφει αποσπασματικά, σίχους, ποιητικά κείμενα και άρθρα αποκλειστικά στο διαδίκτυο ως διαδικτυακός εραστής της τέχνης του Λόγου. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (2007) και έχει στο ενεργητικό του το Γ΄ Βραβείο ποίησης του διαγωνισμού της ΠΕΛ για το έτος 2006. Γεννήθηκε στην Κηφισιά Αττικής τον Σεπτέμβρη του 1977 και ζει ακόμα στην Αθήνα, έχοντας επιπλέον στο ενεργητικό του συνεντεύξεις, δημοσιεύσεις σε περιοδικά (Λογοτεχνικά, Κινηματογράφου και ποικίλης ύλης) - έντυπα και του διαδικτύου: Περί-Γραφής, Εξιτήριο, Ποιείν, Βακχικόν, Λογοτεχνικά Επίκαιρα, FreeMinds, Se-Skerseis, Sparmatseto, Θεματοφύλακες Λογω-Τεχνών, Πνευματική Ζωή, Νέα Αριάδνη, Συμπαντικές Διαδρομές, Εκδοτικά Νέα, MusicHeaven, Apostaktirio, rontokomicom.blogspot, MemoryLife Magazine, Homo Universalis, Idimokratia, Εφημερίδα Κηφισιά, Εφημερίδα Αμαρυσία, Εφημερίδα Ευρυτανικά Νέα, Magazino1, Culture365, Depart, Your e-Articles, MyFilm και ShortFilm

Έχει συμμετοχές σε ετήσια ημερολόγια και ανθολογίες ποίησης:

"Μενεξέδες εφήμερη ομορφιά" (Κηφισιά 2009)

"Κι εγώ θα σ' αγαπάω κάθε μέρα 2008" (Εμπειρία Εκδοτική 2007)

"Τα λουλούδια της ψυχής μας" (Έκδοση stixoi.info 2006)

Διετέλεσε συντάκτης στο eBooks4Greeks από τον Αύγουστο του 2018 έως τον Απρίλιο του 2019, ενώ στο eBooks4Greek, στο openbook, στο free-ebooks, στο Culture365 και στο Twirpx, έχουν αναρτηθεί τμηματικά από τον Αύγουστο του 2018 έως σήμερα τα ηλεκτρονικά του βιβλία : "Φυγείν εστί", "Τα Λυρικά", "Πρότερον Θνητοί", "Πρότερον Θνητοί - μεταγραφή σε Μπράιγ", "Κατηγορώ", "Τα Ανένταχτα", "Τα Ανένταχτα II", καθώς και οι συλλογές "Σκάλες" και "Κλίμακες" με το φιλολογικό ψευδώνυμο Προκρούστης. Η συλλογή "Φυγείν εστί" έχει αξιολογηθεί με κριτική αναφορά από τον Αντώνη Χαριστό για τα "Εκδοτικά Νέα" (Τεύχος 2ο, 4 Ιουνίου 2020). Το βιβλίο "Πρότερον Θνητοί" στην επίτομη έκδοσή του έλαβε μέρος, ως θεατρικό έργο γραμμένο στην Ελληνική γλώσσα, στο διαγωνιστικό τμήμα του ευρωπαϊκού προγράμματος θεατρικών έργων Eurodram 2020 European network for drama in translation.

Συμμετείχε στη δημιουργία της ταινίας μικρού μήκους "ΜΠΛΕ" (25 Απριλίου 2020) με την Σπυριδούλα-Υρώ Γιολδάση, με την ιδιότητα του Παραγωγού της ταινίας, του Κειμενογράφου/Σεναριογράφου και του Τεχνικού ήχου/μοντάζ. Η ταινία μικρού μήκους "ΜΠΛΕ" διαγωνίσθηκε στο International Film Festival of Larissa: 'προβολές ταινιών από το διαγωνισμό με θέμα Unlocked 2020'. Συμμετείχε επίσης με τρία ποιήματα στην "Μικρή ανθολογία σύγχρονης ανέκδοτης ελληνικής σατιρικής ποίησης" σε επιμέλεια Βαγγέλη Παπαδιόχου (Τόμος συγκεντρωτικός, Ιούνιος 2020)

Το 1994 συνεργάστηκε με τον Βάσο Αδριανό και την Ρένα Βουτσινά για τις ανάγκες μαθητικής παράστασης στο 2ο Λύκειο Κηφισιάς, για το μονόπρακτο των Κιντέρο Σ., Κιντέρο Ι. "Ένα ηλιόλουστο πρωινό". Το πρόγραμμα της παράστασης διατίθεται στο Scribd.

Συνεντεύξεις του έχουν φιλοξενήσει οι ιστότοποι: Your e-Articles, Culture365, FreeMinds, Se-Skerseis, Θεματοφύλακες Λογω-Τεχνών

Είναι ιδιοκτήτης του Λογοτεχνικού ιστολογίου "Πορφυράδα" (στο BlogSpot) που βρίσκεται σε συνεχή λειτουργία από τον Μάρτιο του 2007, καθώς και της αντίστοιχης σελίδας Λογοτεχνικών έργων 'Συμβατός Δότης Συναισθημάτων' (στο FB). Διατηρεί επίσης την επαγγελματική του σελίδα στο Facebook "Γιώργος Σ. Κόκκινος/George S. Kokkinos".

Για τον πρώτο κύκλο 21 τραγουδιών "Άτλας" επισκεφτείτε :

[Scribd](#)

